

Journal of Social Science and Buddhistic Anthropology

วารสารสังคมศาสตร์และมานุษยวิทยาเชิงพุทธ

<https://so04.tci-thaijo.org/index.php/JSBA/index>

Wat Wang Tawan Tok Nakhon Si Thammarat, Thailand

pp. 865-876

บทความวิจัย

การพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงาน*

THE DEVELOPMENT OF ENGLISH LEARNING ACHIEVEMENT USING TASK-BASED LEARNING

รสนา มรรษทวี¹Rossana Madsathawee¹¹โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)¹Srinakarinwirot Prasarnmit Demonstration School (Secondary), Thailand¹Corresponding author E-mail: madsathawee@hotmail.com

บทคัดย่อ

บทความวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงาน 2) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนและไม่เรียนด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงาน 3) เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงาน กลุ่มตัวอย่างมาจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 2 ห้องเรียน จากโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ปีการศึกษา 2562 จำนวนทั้งสิ้น 72 คน โดยกำหนดให้นักเรียนจาก 1 ห้องเรียนที่มีนักเรียน จำนวน 33 คน เป็นกลุ่มควบคุม และอีก 1 ห้องเรียนที่มีนักเรียน จำนวน 39 คน เป็นกลุ่มทดลอง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ แผนการจัดการเรียนรู้ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความพึงพอใจที่มีต่อกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงาน วิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยด้วยค่า t-test ผลการวิจัยพบว่า 1) นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษดีขึ้นหลังได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์

* Received 30 November 2022; Revised 22 December 2022; Accepted 25 December 2022

ผลงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) นักเรียนที่ไม่ได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานทั้งก่อนและหลังการทดลอง แต่ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการทดลอง 3) ความพึงพอใจเฉลี่ยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานอยู่ในระดับมากทั้งสามด้าน ได้แก่ ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ และด้านครูผู้สอน

คำสำคัญ: การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ, การจัดการเรียนรู้, การจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงาน

Abstract

The purposes of this study were 1) to develop tenth-grade students' English learning achievement after taking Task-based learning. 2) to compare the scores of English learning achievement between two groups of tenth-grade students who took with and with out Task-Based learning 3) to study the students' level of satisfaction with task-based learning process. The research sample was from 72 tenth-grade students from two classes of Srinakarinwirot Prasarnmit Demonstration School (Secondary) in Academic Year 2019, one of which was the control group of 33 students, and the other was the experimental group of 39 students. The employed research instruments comprised lesson plans, an English learning achievement test, and a satisfaction evaluation form. The data analysis included means, standard deviation and t-test. The results revealed that 1) tenth-grade students' scores of English learning achievement were significantly higher after the implementation of task-based learning at the .05 level. 2) The students without the engagement in task-based learning scored higher on their English learning achievement than the engaged students, but there was no significance between the score before and after the implementation. 3) the students' level of satisfaction with task-based learning was found at a high level in 3 aspects including learning activities, learning atmosphere, and a teacher role.

Keywords: English learning, Learning Management, Task-based Learning

บทนำ

ความก้าวหน้าของเทคโนโลยีมีบทบาทในสังคมมนุษย์มากขึ้น ส่งผลต่อการเปลี่ยนแปลงระบบสังคมและระบบการศึกษา เครือข่ายองค์กรความร่วมมือเพื่อทักษะแห่งการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ได้เสนอแนะทักษะที่จำเป็นสำหรับมนุษย์ในศตวรรษที่ 21 เช่นทักษะพื้นฐานในการ

ดำรงชีวิต ทักษะการทำงาน และทักษะสื่อสารเฉพาะอาชีพ ทักษะการสื่อสารจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งในทักษะการทำงานที่ในอนาคต (สฤทธิ ผิวอ่อน และคณะ, 2559) และสถาบันการศึกษาควรให้ความสำคัญในการฝึกฝนผู้เรียนให้มีความสามารถสื่อสารอย่างมีประสิทธิภาพเตรียมพร้อมสำหรับสังคมในอนาคต ภาษาอังกฤษเป็นหนึ่งในเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญของโลกเนื่องจากเป็นภาษานานาชาติที่ใช้ติดต่อกันของผู้คนที่ไม่สามารถใช้ภาษาแม่ของตนเองสื่อสารกับผู้อื่นได้ (ออมสิน จตุพร และแสงแข คงห้วยรอบ, 2557); (สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา, 2560) เทคโนโลยีทำให้วิธีการสื่อสารของมนุษย์ต่างไปจากเดิม เป้าหมายของการเรียนภาษาเปลี่ยนเป็นมุ่งเน้นให้ผู้เรียนสามารถนำไปใช้ได้จริง สื่อสารความคิดของตนสู่สังคมนานาชาติได้ (Smith, L. E., 1976) ด้วยเหตุนี้สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเสนอการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษขึ้นในปี 2557 กำหนดให้สถานศึกษาจัดการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศที่เน้นการสื่อสาร (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2557); (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551) อย่างไรก็ตามแม้ว่าการกำหนดเป้าหมายในการเรียนภาษาอังกฤษตลอดจนมาตรฐานการเรียนรู้และวิธีประเมินผลการเรียนภาษาอังกฤษในปัจจุบันของประเทศไทยมีการเปลี่ยนแปลง ระดับผลสัมฤทธิ์ในวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยยังอยู่ในระดับไม่เป็นที่น่าพอใจเมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยจากการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐานของนักเรียนที่จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 ในปีการศึกษาเมื่อปีการศึกษา 2555 และทำให้หลายหน่วยงานมีความเห็นว่าควรเร่งพัฒนาการเรียนรู้ในวิชาภาษาอังกฤษของผู้เรียน (ออมสิน จตุพร และแสงแข คงห้วยรอบ, 2557)

การปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนการสอนเพื่อมุ่งเน้นการฝึกพัฒนาทักษะสื่อสารและความสามารถทางภาษาโดยให้ผู้เรียนเรียนรู้จากการลงมือปฏิบัติเองจากการทำงาน ถือเป็นการสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษาในการดำเนินชีวิต พร้อมทั้งเกิดความพอใจจากการลงมือปฏิบัติเองในกิจกรรมต่าง ๆ (นารีนารถ กลิ่นหอม และคณะ, 2560) กระบวนการจัดการเรียนรู้ภาษาแบบสร้างสรรค์ผลงาน หรือการจัดการเรียนรู้ที่เน้นภาระงาน หรือ Task Based Learning (TBL) เป็นวิธีการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ที่สร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาให้กับผู้เรียน และสร้างโอกาสในการสื่อสารภาษาอังกฤษในห้องเรียนให้กับผู้เรียนมากขึ้น อีกทั้งเป็นการสอนที่ยึดหลักการเรียนรู้เน้นการสื่อสาร สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน และตัวชี้วัดตามหลักสูตรของโรงเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน, 2557); (ฝ่ายวิชาการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2561) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่ใช้ภาระงานเป็นหลัก ผู้สอนจะมีกระบวนการวิเคราะห์เนื้อหา และออกแบบภาระงานเพื่อให้ผู้เรียนสามารถฝึกฝนภาษาผ่านการสร้างสรรค์ให้เกิดภาระงานที่ได้รับมอบหมาย นักเรียนมีการทำงานโดยใช้กระบวนการกลุ่มเพื่อนำไปสู่ผลสำเร็จผ่านกระบวนการใช้ภาษา (นารีนารถ กลิ่นหอม และคณะ, 2560); (Nunan, D., 1995); (Willis, J., 1996); (Ellis, R., 2003) การสอนแบบสร้างสรรค์ผลงานจึงถือเป็นการเรียนการสอนที่จัดการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียนในยุคปัจจุบันที่สามารถนำไปใช้ได้จริง เป็นการ

สร้างความรู้ทางภาษาพร้อมฝึกทักษะการสื่อสารด้วยการสื่อสารที่เป็นธรรมชาติ เป็นกระบวนการเรียนรู้ที่นำความรู้และประสบการณ์มาเชื่อมโยงแหล่งข้อมูลเพื่อการสร้างชิ้นงาน ซึ่งการแลกเปลี่ยนความรู้ในห้องเรียนที่เกิดขึ้นส่งเสริมให้ผู้เรียนมีการคิดวิเคราะห์ แก้ปัญหา และสร้างสรรค์งาน (บุญเลี้ยง ทุมทอง, 2556) เกิดเป็นทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการดำเนินชีวิตในสังคมต่อไป

ด้วยความตระหนักถึงปัญหาดังกล่าว โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จึงได้ปรับปรุงหลักสูตรและการเรียนการสอนภาษาอังกฤษให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงนี้ โรงเรียนมุ่งเน้นการพัฒนาทักษะทางการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารด้วยการปรับหลักสูตรให้นักเรียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพิ่มเติมจากวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน (ฝ่ายวิชาการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร, 2561) โดยมุ่งเน้นให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกการใช้ภาษาอังกฤษในห้องเรียนมากขึ้น และมีเจตคติที่ดีต่อการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ แต่เมื่อพิจารณาจากผลการเรียนเฉลี่ยในวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน พบว่าระดับคะแนนของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่อยู่ในระดับดีหรือมีคะแนนร้อยละ 70 เพียงร้อยละ 56 ในปีการศึกษา 2560 และร้อยละ 63 ในปีการศึกษา 2561 เห็นได้ว่าแม้มีการเพิ่มรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาทักษะภาษา แต่จำนวนของนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ในเกณฑ์ดียังไม่ถึงร้อยละ 70 งานวิจัยมากมายชี้ให้เห็นถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อันได้แก่ ความรู้ความสามารถของครูผู้สอน วิธีจัดการเรียนรู้ การจัดชั้นเรียน ทักษะของผู้เรียนที่มีต่อครูผู้สอน (ทิพวัลย์ มาแสง, 2532); (นารีนารถ กลิ่นหอม และคณะ, 2560) เมื่อพิจารณาแล้วพบว่าวิธีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษของครูคือปัจจัยหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้ของผู้เรียน การเรียนที่ผู้เรียนขาดความสนใจเพราะเบื่อหน่าย ไม่เห็นความสำคัญและประโยชน์ของการเรียนย่อมส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน (Nunan, D., 1995)

จากความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาข้างต้น ผู้วิจัยจึงสนใจสร้างกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานแทนการสอนตามแผนการสอนเดิมของทางโรงเรียน เพื่อให้ผู้เรียนมีโอกาสได้ใช้ทักษะและความรู้ทางภาษาที่เรียน ผ่านกระบวนการเรียนรู้ที่ถูกออกแบบให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะทางภาษาตามศักยภาพของตน การเรียนรู้ภาษาที่มีจุดประสงค์เพื่อสร้างสรรค์ผลงาน เป็นการเรียนรู้ที่ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ภาษาอย่างเป็นธรรมชาติ และรู้สึกสนุกสนานในการเรียนภาษาอังกฤษ ส่งผลให้นักเรียนสนใจการเรียนและพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไปพร้อมกับสามารถนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้ ตลอดจนผู้เรียนสามารถประยุกต์ใช้แลกเปลี่ยนข้อมูลความรู้เพื่อการต่อยอดทางความคิดได้ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นคุณสมบัติที่จำเป็นของประชากรในศตวรรษที่ 21 ดังที่เครือข่ายองค์กรความร่วมมือเพื่อทักษะแห่งการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ได้เสนอไว้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงาน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงาน กับการสอนด้วยแผนการสอนของโรงเรียน
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงาน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานเป็นงานวิจัยเชิงทดลองแบบเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่าง (Two groups pretest-posttest design) ที่ใช้ระยะเวลา 8 สัปดาห์ โดยทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จำนวน 2 ห้องที่ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง ทั้งสองกลุ่ม ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 โดยให้กลุ่มควบคุมเป็นนักเรียน 33 คน จาก 1 ห้องเรียนและกลุ่มทดลอง เป็นนักเรียน 39 คน จากอีก 1 ห้องเรียน ผู้วิจัยแบ่งการดำเนินการวิจัยออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 ระยะเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อพัฒนากรอบความคิดของการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ความสนใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน และแนวความคิดการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานเพื่อนำไปพัฒนาการจัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนสาธิต มศว ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) จากการศึกษาวิเคราะห์เอกสารที่เกี่ยวข้อง สัมภาษณ์อาจารย์ภาษาอังกฤษและนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 - 5 อย่างไม่เป็นทางการและบรรยายสรุป ตรวจสอบกรอบความคิดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่ใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานกับผู้เชี่ยวชาญ

ระยะที่ 2 ระยะการร่างและจัดทำแผนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงาน สร้างแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงาน ในรายวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการปฏิบัติ 2 ตรวจสอบความถูกต้องและเหมาะสมของแผนการจัดการเรียนรู้จากผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน

1. ผู้วิจัยออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้จำนวน 4 แผน ตามแนวความคิดการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานสำหรับ 4 หน่วยการเรียนรู้ตามหลักสูตรของโรงเรียน ได้แก่ บทวิจารณ์ภาพยนตร์ การสร้างแบบสอบถาม การสร้างแผนพับโฆษณากิจกรรม การสร้างโปสเตอร์โฆษณากิจกรรม โดยกำหนดให้แต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ใช้เวลา 2 สัปดาห์ในการสอน นำแผนการจัดการเรียนรู้ให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่านตรวจสอบความเหมาะสมตามแบบประเมิน

แผนการจัดการเรียนรู้ 5 รายการได้แก่ 1) ความสอดคล้องของการกำหนดมาตรฐาน ตัวชี้วัด จุดประสงค์การเรียนรู้ 2) กิจกรรมการเรียนรู้ครอบคลุมการพัฒนาผู้เรียนให้มีความสามารถและทักษะการใช้ภาษา 3) กิจกรรมการเรียนรู้ตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล 4) สื่อการเรียนรู้ มีความเหมาะสมกับกิจกรรมการเรียนการสอน และ 5) วิธีวัดและเครื่องมือวัดสอดคล้องกับ พฤติกรรมที่กำหนดไว้ในจุดประสงค์การเรียนรู้ เมื่อพิจารณาในแต่ละรายการประเมิน แผนการเรียนทั้ง 4 แผน มีค่าเฉลี่ยของความเหมาะสมในการนำไปใช้อยู่ในเกณฑ์ดีถึงดีมาก

2. ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและ หลังเรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานจำนวน 25 ข้อ และหาค่าดัชนีความ สอดคล้องของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้จากอาจารย์ภาษาอังกฤษจำนวน 3 ท่าน ปรับแก้ไขแบบทดสอบก่อนนำไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 1 ห้อง ($n = 37$) ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย เพื่อหาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของ แบบทดสอบรายข้อ ค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับของแบบทดสอบเพื่อวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็น 0.83

3. ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินความพึงพอใจในการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้ แบบสร้างสรรค์ผลงานแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับเพื่อประเมิน 3 ด้าน ได้แก่ ด้าน ครูผู้สอน ด้านกิจกรรมการเรียนการสอน ด้านบรรยากาศการเรียนรู้ หาค่าดัชนีความสอดคล้อง ของแบบสอบถามจากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน เพื่อนำไปใช้จริงกับกลุ่มทดลอง

ระยะที่ 3 ระยะทดลองใช้ นำแผนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงาน แบบทดสอบ วัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และแบบสำรวจความพึงพอใจในการเรียนด้วยการจัดการเรียนรู้แบบ สร้างสรรค์ผลงานไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 72 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 1 ห้อง ($n = 39$) และกลุ่มควบคุม 1 ห้อง ($n = 33$) วิเคราะห์ข้อมูลทาง สถิติเพื่อเปรียบเทียบโดยใช้ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบความแตกต่างของ คะแนนเฉลี่ยด้วยค่า t -test ผ่านโปรแกรม SPSS

ผลการวิจัย

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่สูงขึ้นหลังได้รับ กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 1 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับ กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงาน

ผลสัมฤทธิ์ทางการ เรียนภาษาอังกฤษ	ก่อนทดลอง			หลังทดลอง			t	p
	n	$\bar{x}$	S.D.	n	$\bar{x}$	S.D.		
กลุ่มทดลอง	39	14.03	4.30	39	16.28	3.60	5.11	*.00
กลุ่มควบคุม	33	17.91	4.75	39	18.21	4.51	0.86	.40

หมายเหตุ * $p < .05$ (มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05)

จากตารางที่ 1 พบว่านักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานเป็น 14.03 และเพิ่มเป็นร้อยละ 16.28 หลังจากได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานในระยะเวลา 8 สัปดาห์

2. คะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้ตามปกติมีคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังทดลองสูงกว่านักเรียนที่ได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงาน

ตารางที่ 2 ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมหลังการจัดการเรียนรู้เป็นระยะเวลา 8 สัปดาห์

ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน ภาษาอังกฤษ	ก่อนทดลอง			หลังทดลอง			t	df	p
	n	$\bar{X}$	S.D.	n	$\bar{X}$	S.D.			
กลุ่มทดลอง	39	14.03	4.30	39	16.28	3.60	5.11	38	*.00
กลุ่มควบคุม	33	17.91	7.75	33	18.21	4.51			

หมายเหตุ * $p < .05$ (มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05)

จากตารางที่ 1 และ 2 พบว่า นักเรียนกลุ่มควบคุมซึ่งเป็นนักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้ตามแผนการเรียนปกติของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) มีคะแนนก่อนการทดลองเป็น 17.91 และคะแนนหลังการทดลองเพิ่มขึ้นเป็น 18.21 อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ผลการทดลองยังแสดงให้เห็นว่านักเรียนกลุ่มทดลอง ซึ่งเป็นนักเรียนที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานมีคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่ากลุ่มควบคุมทั้งก่อนและหลังทดลอง แต่เมื่อพิจารณาคะแนนหลังการทดลองพบว่ามีความเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ความพึงพอใจเฉลี่ยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานอยู่ในระดับมากโดยนักเรียนมีระดับคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจในด้านกิจกรรมการเรียนการสอนและด้านบรรยากาศการเรียนรู้มากที่สุด 4.00 รองลงมาเป็นด้านครูผู้สอนที่มีระดับคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจเป็นร้อยละ 3.92

อภิปรายผล

1. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้นหลังได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทั้งนี้เป็นเพราะการใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานสามารถออกแบบกิจกรรมได้หลากหลายซึ่งสอดคล้องแนวคิดของ Willis, J. and Nunan, D. โดยในการวิจัยครั้งนี้กำหนดงานที่ให้นักเรียนสร้างสรรค์ออกเป็น 4 หน่วยการเรียนรู้ ได้แก่ การเขียนรีวิวกาพย์ยนตร์ด้วย

ภาษาอังกฤษ การใช้ภาษาอังกฤษเชิญชวนให้คนเข้าร่วมกิจกรรมในการตกแต่งแผนพับการท่องเที่ยวโดยใช้ภาษาอังกฤษประกอบ และการออกแบบแบบสำรวจและสร้างแบบสอบถามในหัวข้อต่าง ๆ ที่น่าสนใจเป็นภาษาอังกฤษ กิจกรรมเหล่านี้เป็นกิจกรรมที่มีหัวข้อแตกต่างกันออกไป และให้อิสระผู้เรียนสร้างสรรค์ชิ้นงานเพื่อการนำเสนอ นักเรียนจะรู้สึกไม่เคร่งเครียดกับการเรียน และมีโอกาสฝึกภาษาจากการกระตุ้นของผู้สอนที่สังเกตการณ์ในแต่ละคาบเรียน การจัดการเรียนในลักษณะนี้ทำให้บรรยากาศการเรียนรู้สนุกสนานส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เช่นเดียวกับงานวิจัยของ นารินารถ กลิ่นหอมและคณะ พบว่าบรรยากาศการเรียนรู้ที่สนุกทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนดีขึ้น (Willis, J., 1996); (Nunan, D., 1995)

การศึกษาครั้งนี้ดำเนินกิจกรรมการเรียนการสอนที่ประกอบด้วย 3 ขั้นตอนในแต่ละแผนการจัดการเรียนรู้ อันได้แก่ ขั้นเตรียมปฏิบัติ ที่มีการตั้งข้อตกลงทำความเข้าใจกิจกรรมการเรียนที่นักเรียนจะต้องพยายามฝึกพูดและถามเป็นภาษาอังกฤษ และยังเป็นขั้นตอนเกี่ยวกับการวางแผนหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่มเพื่อเตรียมอุปกรณ์ในการสร้างสรรค์ผลงานในครั้งต่อไป จากนั้นเป็นขั้นระหว่างปฏิบัติงานที่จะให้นักเรียนปรึกษากันเป็นอิสระ โดยผู้สอนจะสังเกตการปฏิบัติงานจากนักเรียนตลอดการเรียน และให้ความช่วยเหลือหากนักเรียนมีข้อสงสัยหรือติดขัดด้วยการแนะนำ ขั้นหลังปฏิบัติงานซึ่งเป็นขั้นสุดท้ายเป็นกระบวนการที่ให้นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นร่วมกัน โดยผู้สอนเป็นผู้กระตุ้นให้เกิดบรรยากาศการแลกเปลี่ยนการเรียนรู้ จะเห็นว่าด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้ฝึกให้นักเรียนได้วางแผนทำงานด้วยตนเอง และลงมือปฏิบัติจริง ทำให้นักเรียนกระตือรือร้นในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษ และเกิดการเรียนรู้อย่างเป็นธรรมชาติและคงทนส่งผลให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษที่ดีขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยที่เกี่ยวกับกระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ใช้ฐานเป็นฐาน (ผกามาศ เมฆศรี, 2554); (นารินารถ กลิ่นหอม และคณะ, 2560) ที่พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาของนักเรียนสูงขึ้นหลังใช้กระบวนการจัดการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนได้ฝึกคิดและปฏิบัติด้วยตนเอง

2. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานมีคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งก่อนและหลัง 8 สัปดาห์ต่ำกว่าคะแนนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับการเรียนรู้ตามแผนการสอนปกติ แต่พบว่าคะแนนเฉลี่ยหลังได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ในขณะที่นักเรียนที่ได้รับการเรียนรู้แบบปกติมีคะแนนเฉลี่ยสูงขึ้นอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจกล่าวว่าการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานสามารถช่วยให้นักเรียนพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษได้ เมื่อพิจารณาจากแผนการจัดการเรียนรู้ในการศึกษา พบว่าผู้วิจัยได้สร้างแผนการจัดการเรียนที่ต่างไปจากการจัดการเรียนรู้แบบปกติ โดยมีการกำหนดขั้นตอนการปฏิบัติงานที่ชัดเจนและกำหนดเนื้อหาที่น่าสนใจเพื่อให้ผู้เรียนตื่นตัวกับการเรียนและมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนจะส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางบวก (Finch, A., 2006) แม้การจัดการเรียนรู้ของโรงเรียนจะให้นักเรียนทำงานเป็นกลุ่ม แต่กระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์

ผลงานจะมีกระบวนการที่เป็นระบบขั้นตอนชัดเจนมากขึ้น เช่นมีกำหนดการชี้แจงการทำงาน การกำหนดหน้าที่ของสมาชิกในกลุ่ม ในขั้นระหว่างปฏิบัติงาน ผู้สอนจะมีกระบวนการสังเกต และใช้คำถาม คำพูดกระตุ้นให้นักเรียนร่วมกันสร้างองค์ความรู้เพื่อนำไปสู่ความสำเร็จของชิ้นงาน และในขั้นหลังปฏิบัติงาน ผู้สอนให้ผลสะท้อนกลับเพื่อให้นักเรียนคล่องแคล่วในการใช้ภาษา การกำหนดหน่วยการเรียนรู้ที่ให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเป็น 4 หน่วยการเรียนรู้ช่วยให้นักเรียนกระตือรือร้น ไม่เบื่อหน่ายต่อการเรียน และมีเจตคติที่ดีต่อการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารมากขึ้นสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมา ที่เห็นว่าการจัดการเรียนรู้ ที่มีการวางแผนจัดการเรียนรู้ที่ดี และมีจุดหมายที่ชัดเจนในการฝึกผู้เรียน ย่อมทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาสูงกว่าการจัดการเรียนรู้ที่ไม่มีการวางแผนที่ชัดเจน (นารีนารถ กลิ่นหอม และคณะ, 2560); (รสรินทร์ ปิ่นแก้ว และภานุวัฒน์ ศิริณพงค์, 2559)

3. ความพึงพอใจเฉลี่ยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ที่ได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานโดยรวมอยู่ในระดับดีมาก โดยนักเรียนมีความพึงพอใจในด้านกิจกรรมการเรียนการสอนและบรรยากาศการเรียนเท่ากัน มีความพึงพอใจในด้านครูผู้สอนเป็นลำดับถัดมา ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการเรียนด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงาน เป็นการจัดการเรียนรู้แบบใหม่ ที่กระตุ้นให้นักเรียนลงมือปฏิบัติจริง บรรยากาศการเรียนรู้เอื้อให้นักเรียนศึกษาหาความรู้จากอินเทอร์เน็ตอย่างเสรี นักเรียนรู้สึกเพลิดเพลินในการเรียนรู้ผ่านการทำกิจกรรมสอดคล้องกับแนวคิดของ ศิรินันท์ เอื้อนไธสงค์ ที่เห็นว่าการเรียนที่สนุกสนาน เป็นการเสริมแรงที่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดี ศิรินันท์ เอื้อนไธสงค์ เช่นเดียวกับ นารีนารถ กลิ่นหอมและคณะ (ศิรินันท์ เอื้อนไธสงค์, 2560) และ Thanh, L.N. & Huan, N.B. ที่เห็นว่านักเรียนมีความใส่ใจในการเรียนมากขึ้นด้วยการจัดการเรียนรู้ผ่านการทำงานหรือใช้งานเป็นฐานในการเรียนรู้ ปัจจัยอีกประการที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคือครูผู้สอน วิธีการปฏิบัติของครูที่แตกต่างไปจากการสอนแบบเดิมที่ไม่ได้ตอบคำถามของนักเรียน แต่ให้นักเรียนฝึกการแบ่งปันข้อมูลจากการสืบค้น และใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารระหว่างการปฏิบัติงานให้มากที่สุด อาจส่งผลให้นักเรียนรู้สึกฮึดอดใจเพราะนักเรียนต้องตื่นตัว และพยายามมากขึ้น จะเห็นว่าปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนั้นมีมากมายรวมไปถึงความพร้อมของผู้เรียน การเตรียมการสอนของครู หรือการยอมรับความคิดเห็นของผู้เรียน (Thanh, L. N. & Huan, N. B., 2012); (นารีนารถ กลิ่นหอม และคณะ, 2560) อีกทั้ง รสรินทร์ ปิ่นแก้ว และภานุวัฒน์ ศิริณพงค์ กล่าวว่า อย่างไรก็ดีตามเมื่อพิจารณาความพึงพอใจของนักเรียนที่ได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานโดยรวมที่อยู่ในระดับมาก แต่คะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจในด้านครูผู้สอนอยู่ในลำดับน้อยที่สุด ซึ่งอาจเกิดจากนักเรียนยังมีความรู้สึกแปลกใหม่ในการเรียน เช่น การกระตุ้นให้ใช้ภาษาหรือการรับฟังผลสะท้อนกลับในกระบวนการเรียนรู้ อาจทำให้นักเรียนต้องพยายามตื่นตัวมากขึ้น ไม่รู้สึกสบายเหมือนกับการเรียนแบบปกติ หรืออาจเกิดจากทัศนคติที่มีต่อครูผู้สอนก็เป็นไปได้ ตาม

ปัจจัยหลากหลายที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (รสรินทร์ ปิ่นแก้ว และภาณุวัฒน์ ศิริनुพงศ์, 2559)

สรุป/ข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องการพัฒนาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษด้วยกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานเป็นงานวิจัยเชิงทดลองแบบเปรียบเทียบกับกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 72 คนพบว่า นักเรียนที่ได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงขึ้น และคะแนนเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนห้องที่ได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยแผนการจัดการเรียนรู้แบบเดิมของโรงเรียน นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนที่ได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานมีความพึงพอใจเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก อย่างไรก็ตามข้อเสนอแนะเพิ่มเติมสำหรับการวิจัยครั้งต่อไปให้ศึกษาเพิ่มเติม โดยการนำกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานไปศึกษากับผู้เรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นเพื่อขยายผลการใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ และเพื่อพิจารณาว่าความแตกต่างทางวัยของผู้เรียนเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการทดลองที่แตกต่างกันหรือไม่ และเนื่องจากความพึงพอใจเฉลี่ยของนักเรียนเมื่อพิจารณาระดับคะแนนเฉลี่ยในรายตัวพบว่า นักเรียนที่ได้รับกระบวนการจัดการเรียนรู้แบบสร้างสรรค์ผลงานมีคะแนนเฉลี่ยความพึงพอใจในด้านครูผู้สอนต่ำกว่าด้านกิจกรรมการเรียนการสอนและด้านบรรยากาศการเรียนรู้ จึงควรศึกษาวิจัยวิธีการปฏิสัมพันธ์ในห้องเรียนระหว่างครูและนักเรียน การให้ผลสะท้อนกลับของครูในการสอนที่ส่งผลต่อความพึงพอใจในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน เพราะผู้สอนถือเป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่มีผลต่อระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียน

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). ตัวชี้วัดและสาระการเรียนรู้แกนกลาง กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 2551. เรียกใช้เมื่อ 18 กรกฎาคม 2561 จาก <http://www.thailibrary.in.th/2016/02/10/eng-edu-standard/>
- ทิพย์วัลย์ มาแสง. (2532). การสอนภาษาอังกฤษสำหรับคนไทย. กรุงเทพมหานคร: ทิพย์อักษร.
- นารีนารถ กลิ่นหอม และคณะ. (2560). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาจีนโดยการจัดการเรียนรู้แบบเน้นภาระงาน (Task-Based Learning) ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 40(2), 39-72.

- บุญเลี้ยง ทุมทอง. (2556). ทฤษฎีและการพัฒนารูปแบบการจัดการเรียนรู้. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ เอส.พรินต์ ไทย แฟคตอรี.
- ผกามาศ เมฆศรี. (2554). การพัฒนาความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษโดยใช้กิจกรรมการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. ใน วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาศิลปศาสตร์. มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี.
- ฝ่ายวิชาการโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร. (2561). หลักสูตรโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม). กรุงเทพมหานคร: โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม).
- สรินทร์ ปิ่นแก้ว และภานุวัฒน์ ศิริบุษย์. (2559). ปัจจัยที่ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษในชีวิตจริง 1 ของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพประเภทวิชาอุตสาหกรรม วิทยาลัยอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา. วารสารวิชาการศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 18(1), 83-97.
- ศิรินันท์ เอื้อนโธรงค์. (2560). การจัดการเรียนรู้แบบเน้นงานปฏิบัติเพื่อเสริมสร้างทักษะการพูดภาษาอังกฤษสำหรับนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยศิลปากร. ใน วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ. มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สฤทธิ ผิวอ่อน และคณะ. (2559). รูปแบบการจัดการศึกษาเพื่อเสริมสร้างทักษะชีวิตในศตวรรษที่ 21. วารสารวิชาการคณะศึกษาศาสตร์, 17(1), 68-78.
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน. (2557). แนวปฏิบัติตามประกาศกระทรวงศึกษาธิการเรื่อง นโยบายการปฏิรูปการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. เรียกใช้เมื่อ 18 กรกฎาคม 2561 จาก file:///C:/Users/User/Downloads/5705140101.pdf
- สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา. (2560). แผนการศึกษาแห่งชาติพ.ศ. 2560 - 2579. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการสภาการศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ.
- ออมสิน จตุพร และแสงแข คงห้วยรอบ. (2557). การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ: ความท้าทายสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษชาวไทยในยุคศตวรรษที่ 21. วารสารครูศาสตร์, 42(4), 205-207.
- Ellis, R. (2003). Task-based language learning and teaching. Oxford: Oxford University Press.
- Finch, A. (2006). Task-based supplementation: Achieving high school textbook goals through from focused interaction. English Teaching, 61(1), 41-65.
- Nunan, D. (1995). Designing Tasks for the Communicative Classroom. 7th ed. Cambridge: Cambridge University Press.

- Smith, L. E. (1976). English as an international auxiliary language. *RELC Journal*, 7(2), 38-43.
- Thanh, L. N. & Huan, N. B. (2012). Task-Based Language Learning and Student Motivation in Vocabulary Acquisition. *Language Education in Asia*, 3(1), 106-120.
- Willis, J. (1996). *A Framework for Task-Based Learning*. Edinburgh: Longman.